

UVODNIK	3
MILOSRDE I OPROŠTENJE	4
BUDITE MIOSRDNI KAO ŠTO JE OTAC VAŠ MIOSRDAN	6
PROSLAVA BLAGDANA SRCA ISUSOVA U MARIA POLLIJU	10
MOLITVA BL. IVANA MERZA	11
KARAKTERISTIKE KANDIDATA ZA ISUSOVCE	13
NAŠI ĐAKONI	15
NAŠI SLAVLJENICI	19
NAŠ POKOJNIK	21
KRŠĆANI U SVIJETU	22
RADOST - OZNAKA KRŠĆANA	23

IGNACIJEV PUT ■ INFORMATIVNI LIST ZA PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE ■

■ ISSN 1331-8500 ■ 1/2016 ■ broj 56 ■ godina XX ■

■ Izdavač: Provincijalni Hrvatski pokrajinski Družbe Isusove, Palmotičeva 31, HR 10 000 ZAGREB, tel. 01 669 30 00 ■

■ Glavni i odgovorni urednik: Stjepan Harić ■

■ Uredničko vijeće: Luka Ilić, Ivan Juvanić, Petar Klarić, Marko Perićević, Tomislav Vujetić ■

■ ignacijev.put@gmail.com ■ www.ffdi.hr/ignacijev-put ■

Svoje dobrovoljni priloge možete slati na račun:

"Hrvatski pokrajinski Družbe Isusove" (za PP), Zagrebačka banka, 2360000-111576399

Dragi naši prijatelji i dobročinitelji, poštovani čitatelji!

Svako ljudsko biće na ovoj zemlji, bez obzira na religiju i životna uvjerenja, čezne za srećom. I tu nema iznimke. Svakome je cilj – sreća.

Tragičnosti, ranjavanja, promašenosti i izgubljenosti mnogih života plod su izabiranja načina i sredstava kako doći do tog cilja. Čovjek se priklanja ovoj ili onoj skupini, koloni i povorci koja ga svojim sredstvima vuče prema cilju. Sredstva svake od tih raznih grupa i povorki različita su i često puta oprečna i neprijateljski nastrojena prema drugoj povorci. Gledajući stvarnost svijeta ta različita sredstva su: ratovi, sebični ekonomski interesi, jednoumlje, alkohol, droga, kocka, borba za mir, za zaposlenost i blagostanje, za dostojanstvo života... Sve te razne povorke mogli bismo staviti pod dvije glavne: povorka smrti i laži i povorka života i istine.

Kršćanin po svojoj biti nije samotni putnik prema Bogu. On spada u hodočašničku zajednicu i ta ga povorka vodi prema cilju, prema Bogu.

Apostol Toma je na posljednjoj večeri pitao Isusa: *Gospodine, ne znamo kamo ideš, kako možemo znati put tamo?* Isusov odgovor, kako Tomi tako i nama, veličanstven je: *Ja sam Put, Istina i Život.*

Put prema cilju, prema Bogu je sam Isus jer jedino kroz njega čovjek može doći Ocu.

Isus je Istina jer on pokazuje put.

On je Život; jer on sam prolazi taj put k Ocu i pomaže svojima, kršćanima na njihovim putovima kako da prevale taj put. *Nikto ne dolazi Ocu osim po meni.* Kršćanin koji se trudi živjeti Isusovim stilom i načinom u odnosu prema bliznjima već je zakoračio u vječni život, na putu je prema tom životu, posjeduje već taj život u njegovom začetku i posjedovat će ga jednom u savršenom obliku.

Budući da kršćani tako žive, nužno postaju trn u očima ovoga svijeta.

U svijetu imate muke, ali brabri budite – ja sam pobijedio svijet.

Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas.

*Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio, no budući da niste od svijeta,
nego sam vas ja izabrao od svijeta,
zbog toga vas svijet mrzi.*

Sjećajte se riječi koju vam rekoh: Nije sluga veći od svog gospodara.

*Ako su mene progonili, i vas će progoniti;
ako su moju riječ čuvali, i vašu će čuvati.*

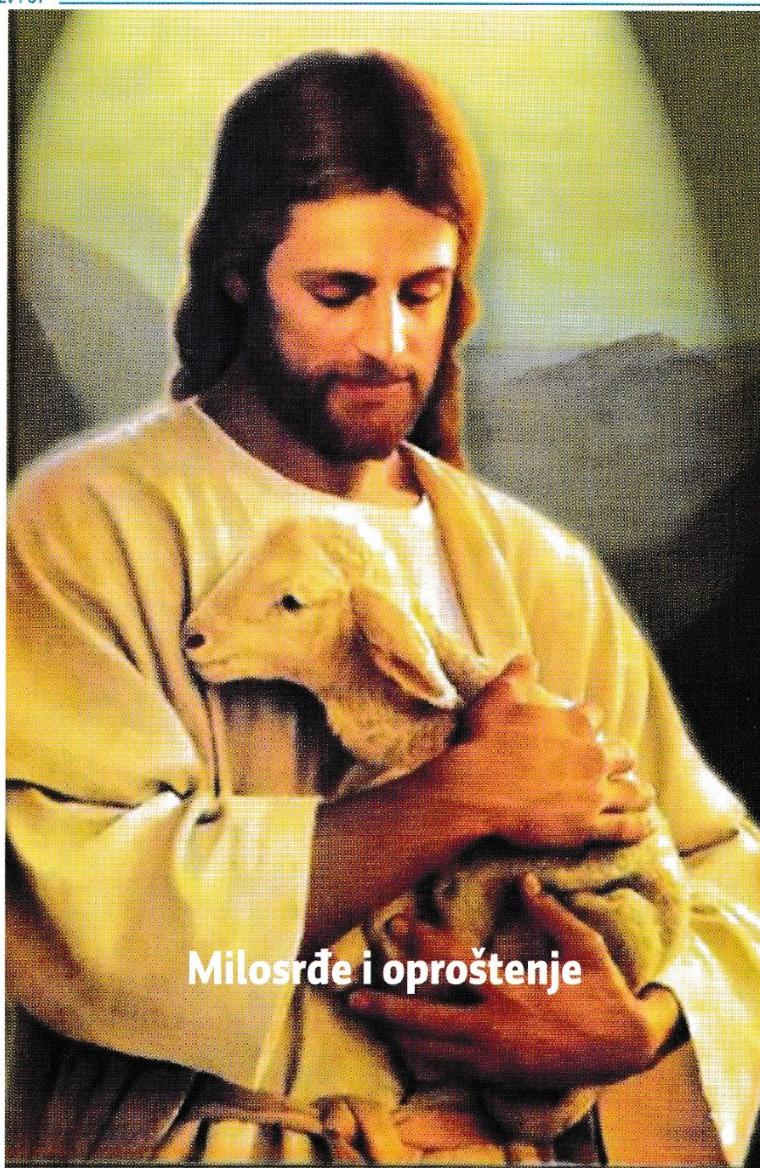
Tko vas sluša, mene sluša; tko vas prezire, mene prezire.

A tko mene prezire, prezire onoga koji mene posla.

Zato je sukob između Isusove povorke života i istine i povorce svijeta, smrti i laži neizbjegjan. To je sudar života i smrti. U jednoj koloni ljudi koji slave i štite život od njegovog začetka pa do prirodne smrti, koji žele dostojanstvo žene, braka i obitelji, koji žele ljubav i poštivanje svakog bića. Ljudi koji znaju ako budu u toj povorci u kojoj svatko nosi svoj križ, ali i sjeme uskrsa, da će po svojoj ljubavi i milosrdu postati ranjivi kao i Krist. U drugoj koloni ljudi koji ne žele život, koji slave svoja trenutno zadovoljstvo iz kojega ne može rezultirati novi život, ljudi koji su usiljeno veseli, bučni i agresivni, ljudi čija demokracija leži samo u njihovom dvorištu, a sve izvan toga je jednoumlje. *Ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone da budete sinovi svoga Oca koji je na nebesima, jer on daje da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima.*

Trudimo se u svom srcu imati čuvati Isusov duh ljubavi i milosrđa prema svakom čovjeku i to djelom pokazivati. Takvim ćemo načinom života biti u hodočašničkoj povorci koju predvodi Krist.

p. Stjepan Harjač

Milosrđe i oproštenje

Ulezimo u vrlo osjetljivo područje vjere. U područje koje se tiče iskazivanja milosrđa i oproštanja onima koji su nam nešto skrivili. Postoje mnogi koji su stvarno ranjeni, ali i mnogi koji će se, dariovajući oproštenje drugima, učiniti ranjivima. Oproštenje je nešto što promatramo vrlo osobno i često biva nešto najizazovnije što trebamo učiniti. No, moramo shvatiti da milosrđe i oproštenje nisu nešto što činimo svojim vlastitim snagama. Naprotiv, milosrđe i oproštenje su vrijednosti koje nastaju kao posljedica milosrđa koja nam je darovano. Ako Božje nevjerojatno milosrđe zasuvjetli u našim srcima, ona će biti dirljuta i najedanput ćemo se naći u situaciji da ne mrzimo nikoga i da je oprost nešto što niježno i lagano teče iz naših ranjenih i poniznih srdaca. To je dar koji nam Bog nudi.

1) Iznošenje problema: Tada pristupi k njemu Petar i reče: „Gospodine, koliko puta da oprostim bratu svomu ako se ogrijesi o mene? Do sedam puta?“ Kaže mu Isus: „Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam.“ (Mt 18, 21-22)

Petrovo pitanje pretpostavlja da mora postojati granica do koje trebamo oprati, da je nerealno očekivati od ljudi da oprastaju bezgranično. Mnogi bi se vjerojatno i složili s Petrom. Ali, Isus mu odgovara na način koji znači: „Petre, ne možemo stavljati granicu na milosrđe i oproštenje. Oprastaj bezgranično.“

Ali što oproštenje znači u ovakvoj situaciji? Oproštenje ne obvezuje da stavimo sebe i druge u nerazuman rizik. Ponekad ćemo morati podići nužne i razumne granice prema onima koji su nas ranili. Oproštenje se ne smije izjednačiti s pretvaranjem da se ništa nije dogodilo ili s ponavljanjem mantere „što je bilo, bilo je.“ Oprostiti ne znači vratiti se u prvotno stanje prije ranjavanja, ali znači da smo sposobni oslobođuti se naše ogorčenosti ili želje za osvetom zbog onoga što je određena osoba učinila, odnosno nije učinila. Oproštenje znači napustiti potrebu mijenjanja ljutnje i mržnje koja bijesni nama. Znači čak i to da smo sposobni ljubiti one koji su nas ranili, i imati razumijevanja za uzroke koji su doveli do takova bezobzirna ponašanja. Oproštenje može značiti čak i to da smo sretni zbog dobrobiti onih koji su nas povrijedili te da smo sposobni moliti se za njihovu dobrobit. U konačnici, oproštenje je oslobođujuće za nas. I težak teret biva skinut s naših leđa kada god primimo ovaj dar od Boga.

2) Siromaštvo koje je duboko: Stoga je kraljevstvo nebesko kao kad kralj odluči urediti račune sa slugama. Kad započe obračunavati, doveđeće mu jednoga koji mu dugovaće deset tisuća talenata. Kako nije imao odakle vratiti, zapovjedi gospodar da se

prodra on, žena mu i djeca i sve što ima te se podmiri dug. Nato sluga padne ničice pred njegovoreći: Strpljenja imaj sa mnom, i sve će ti vratiti.“

Gospodinova prispodoba započinje s opisom čovjeka (taj čovjek smo mi) koji duguje veliku svotu novca. Duguje milijune i milijune kuna. Ovo je dug koji u potpunosti nadlazi njegove mogućnosti da ga vratí. Ovome čovjeku je „odzvonilo“. Njegovo siromaštvo je toliko duboko da je u potpunosti nesposoban da samo zagrebe po površini onoga što duguje.

Ali shvatimo, taj čovjek smo vi i ja. To je naše stanje pred Bogom. Imamo dug grijeha koji je toliko velik i težak da se ne možemo nikada nadati da ćemo biti u mogućnosti orplatići ga samostalno. Koliko god krunica izmolili, misa pohodili, postova izvršili, hodočašća ishodali ne možemo zagrepsti ni po površini onoga što dugujemo.

Ljudi danas vole umanjivati težinu grijeha. Vole govoriti gluposti poput: „U dubini duše ja sam dobar čovjek“ ili: „Barem nisam loš kao onaj lojav, lažljivac, bludnik.“ U redu, time smo smanjili dug za pet kuna. Ali, mi dugujemo milijune, što je tih pet kuna u usporedbi s ukupnim dugom. Bez Krista da plati razliku, odzvonilo nam je, otici nam je u zatvor gdje je „*plat i skrgut zubi*“. Jer svima mi sa svojim raznim oblicima, „ne“ sagriješili pred Bogom koji je beskraino svet. Jednostavno nemamo sredstava da dug vratimo.

Moramo shvatiti da nam se bez Kristova milosrđa, „loše piše“. Što bolje uočimo naše duboko siromaštvo i potrebu za Isusom, bolje ćemo i kvalitetnije shvatiti dar milosrđa i oproštenja koji nam je udijelio.

3) Milosrđe koje je osobno: Gospodar se smilova tomu služi, otpusti ga i dug mu oprosti.

Uočavate li? Ili vam je možda promaklo? Ci-

jeli dug je orplačen. Potpuno milosrđe i porpuno oproštenje. Štoviše, milosrđe je nevjerojatno osobno. Tekst naglašava: Gospodar se smilova tomu služi, otpusti ga i dug mu oprosti. Ovaj čovjek smo ti i ja. Bog je ovo učinio za nas. Ako nam ova činjenica promakne, ništa više neće imati smisla. Moramo shvatiti što je Bog učinio za nas. Shvaćanje toga će naš opremiti milosrdjem za druge.

Jedan dan će nam uistinu zasvijetliti činjenica da je Sin Božji umro za nas, da je umro za tebe. I kad nam to sine, naša će se srca od kamena razlomiti i ljubav će se uliti u njih. I sa slomljениm i krotkim srcima, uvidjet ćemo da je teško ikoga mrziti. U našoj zahvalnosti Bogu rado ćemo oprštati onima koji su naši ranili, onima koji nas još mrze. S novim srcem, koje nam Bog može dati, oprštati ćemo rado, iz zahvalnosti i poniznosti zbog onoga što je Bog za nas učinio. Ali, moramo biti svjesni našeg siromaštva i nemogućnosti da sami sebe spasimo. Moramo biti svjesni i iskusiti činjenicu da je Krist čitav dug otplatio, da nas je u potpunosti spasio i time nas u potpunosti oslobođio. Ako si to posvijestimo, moći ćemo i mi oprostiti drugima i voljeti druge.

4) Opasna nemilosrdnost: *A kad taj isti sluga izade, naide na jednoga svoga druga koji mu dugovaše sto denara. Uhvati ga i stane ga daviti govoreći: „Vrati što si dužan!“ Drug padne pred nju i stane ga zaklinjati: „Strpljenja imaj sa mnom i vratiću ti.“ Ali on ne htjede, nego ode i bací ga u tamnicu dok mu ne vrati duga. Kad njegovu drugovi vidješe što se dogodilo, silno razaloženi odoše i sve to dojavile gospodaru. Tada ga gospodar dozvai i reče mu: „Slugo opaki, sav sam ti onaj dug oprostio jer si me zamolio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ svome drugu, kao što sam se i ja tebi smilovaо? I gospodar ga, rasređen, predra mučiteljima dok mu ne vrati svega duga. Tako će i Otac moj nebeski učiniti s vama ako svatko od srca ne oprosti svomu bratu.*

Ovaj opak sluga nikada nije uočio i shvario svoje duboko siromaštvo te si je time onemogućio uistinu shvatiti i iskusiti dar koji je primio. Odbivši dar milosrđa koji mu je gospodar udjelio, njegovo srce je ostalo čitavo, čvrsto i kameno. Ne osjetivši, ne shvativši vlastitom krivnjom milosrđe koje mu je pokazano, bio je nesposoban da iskaže milosrđe drugima. Biva-

jući okorjelo nesvjetan nevjerojatnog dara koji mu je dan, ostao je nepromijenjen. Time si je uskratio i ulaz u Kraljevstvo Božje u koje mogu ući samo oni koji rado prihvataju milost.

Mnogi kršćani su poput ovoga čovjeka. Tumarači svjetom i ne shvaćaju svoju potrebu za milosrđem te ne cijene milosrđe koje im je darovano. Zbog neshvaćanja postaju nezahvalni. A time njihova srca ostaju neslomljena, i nikakvo svjedo ili ljubav ne mogu pronaći svoje utočište u njima. Ranjeni od drugih, ranjavaju druge. Arogantni su i neobzirni. Nedostaje im suošjećanja i razumijevanja za druge te se smatraju boljima od drugih koje promatraju kao velike grešnike. Takve osobe oproštenje smatraju ili znakom slabosti ili nečim što samo budalaši ljudi čine. A sve počinje zbog toga što ne uvidaju koliko su zapravo siromašni i u koliko teškoj situaciji se nalaze. Odbijajući uvidjeti to, ne cijene milosrđe koje im je udjeljeno.

Pismo nas često upozorava da trebamo iskazivati milosrđe: „Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!“ (Mt 5,7); „Doista, ako vi otpustite ljudima njihove prijestupke, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti vaših prijestupaka.“ (Mt 6, 14-15). Shvaćali mi to ili ne, potrebni smo milosrđa. Previše dugujemo kako bismo mislili da se možemo bez milosrđa „izvući“.

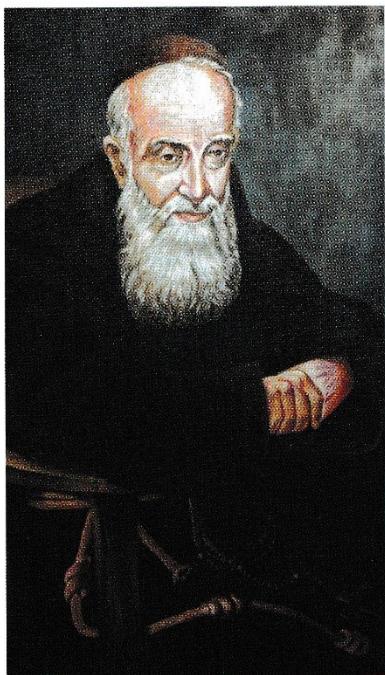
Teška je ovo besjeda, ali ujedno i oslobađajuća. Sigurno je da je nekima od nas teško oprostiti. Neki su vrlo duboko ranjeni. Međutim, na kraju, oproštenje je dar koji moramo primiti od Boga. To je Božje djelo u nama. I trebamo ga i moramo ga tražiti. Čak i ako se osjećamo veoma ranjeno tražimo dar, on će nas osposobiti za primanje milosrđa. Ali, poslušajte pažljivo upozorenja. Ako se opredijelimo za naš gnjev i odbijemo oslobađajući dar oproštenja i milosrđa, postajemo nesposobni za Kraljevstvo Božje. Koliko god duboko ranjeni bili, u konačnici ne možemo opravdati naš gnjev i uskraćivanje milosrđa i oprosta prema drugima. Bog je bio, Bog jest jednostavno predobar prema nama. Ako ta poznavaju zasjai u nama, naša će srca, razlomljena radošću, biti ispunjena ljubavlju te će se oprost i milosrđe zasigurno iz njih prelijevati.

Ivan Junušić

Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan

Papa u ovoj Godini milosrda pred nas stavljа dvojicu velikih svetaca koji su svoјim riječima, a još više djelima, svjedočili Isusa Krista u kojem je „milosrde postalo živo i vidljivo... dosežući u njemu svoj vrhunac.“ Riječ je o sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću i sv. Piju iz Pietrelcine, koji nam mogu pomoći „još snažnije usmjeriti svoj pogled na milosrde, kako bismo sami postali djelotvornim znakom Očeva djelovanja (Misericordiae Vultus, 3).

Sv. Leopold Bogdan Mandić

Sv. Leopold Bogdan Mandić, kapucin, svećenik i veliki isповједnik, nam je naročito blizak jer smo nedavno imali priliku pohoditi njegovo tijelo koje je bilo izloženo u Zagrebu od 13. do 18. travnja. Rođen je 12. svibnja u Herceg Novom i bio je je-

danaesto od dvanaestero djece. Već se od malena odlikovao uzornim vladanjem i ljubavlju prema svojim vršnjacima i drugim prijateljima. Upravo imajući to na pameti tadašnji kotorski biskup Kazimir Forlani je prigodom Leopoldova ulaska u Kapucinsko sjemenište u Uđinama (1882.) rekao za malog sjemeništara: „Od najnežnijih godina davao je primjer svake kreposti, jer je cijelom dušom nastojao oko kršćanske savršenosti.“

Nakon što je napunio šesnaest godina ušao je u Kapucinsko sjemenište u Uđinama, a 1884. ulazi u novicijat u samostan Bassano di Grappa. Zavjetovao se 1885., a za svećenika je zaređen 1890. Mladi Leopold je toliko čeznuo za jedinstvom Istočne i Zapadne crkve da je zamolio svoje poglavare da ga posalju natrag u domovinu kako bi radio na tom jedinstvu. Molba mu je odbijena jer je Bog za njega imao drukčije planove. Kad je otac Leopold uvidio da se neće moći posvetiti aktivnom radu za jedinstvo kršćana i kad je spoznao da je njegovo poslanje staviti se na raspolažanje dušama u isповjedaonici, načinio je zavjet u kojem se, među ostalim, zavjetovao da će svakoga čovjeka koji mu dođe na ispunjaj primiti kao da mu je to istočni kršćanski brat.

U nekoliko navrata je bio i u Hrvatskoj, no većinu svoga života provodi u Padovi i to od 1906. pa sve do smrti 1942. gdje će provoditi glavninu svog vremena isповjeđujući ljude po deser sati, pa i više. Bog je uvijek spremjan oprostiti te se nikad ne umara opraćajući i koristio je svog slugu sv. Leopolda koji i nakon 12-14 sati ispunjavanja ne

bi odbio dušu koja bi mu došla. Bog mu je dao milost poniranja u ljudska srca te je tako pokornicima u isповijedi mogao otkriti njihovo istinsko duhovno stanje. Znao bi često na početku reći: „Dosta, sve znam, ne trebaš mi više govoriti.“ To je bio razlog zašto su ga zvali „čitačem ljudskih srdaca“.

Jednog dana se zbilo nešto zanimljivo kad je u blizini crkve gdje je otac Leopold živio prošao jedan čovjek kojeg svetac dotad nikad nije vidi. Taj čovjek je loše govorio o svećenicima i Crkvi i više od 40 godina nije bio u crkvi. Otac Leopold je uporno gledao čovjeka pa mu je ovaj pristupio jer je mislio da ga ovaj ima nešto važno pitati. A tad mu otac Leopold reče: „Želim da odmah podete sa mnom u crkvu!“ I taj čovjek je pošao s njim u crkvu, a otac Leopold ga je ispovodio. Tog dana on je postao krištaninom i svima je pričao o „čudesnom“ pogledu oca Leopolda.

Sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću su dolazili ljudi ne samo iz Padova i okoline, već i iz ostalih dijelova Italije. I nisu to bili samo seljaci, radnici i domaćice, već su na ispovijed dolazili i sveučilišni profesori, svećenici, biskupi, visoki časnici, industrijalci... Svi ti ljudi su dolazili k njemu da se u maloj ispovjedaonici u Padovi susretu sa živim Bogom, s Isusom Kristom koji je lice Očevog milosrda.

No Leopold je bio svjestan o čemu ovisi njegov duhovni život i rad te je zato središnje mjesto u danu imala Euharistija. Također je bio svjestan da snage zagovara Blažena Djevice Marije, koju je nazivao svojom „Gospodaricom“ te je gajio sinovsku ljubav prema Bezgrešnoj. Ono što je zanimljivo za Leopolda jest da je u mladosti bio nagle naravi, ali je djelujući protivno (*agere contra*), odnosno ponižnom upornošću i duhovni naporom postigao takvu skromnu blagost da su mu neki prigovarali da je i previše blag, a osobito u ispovjedaonici. Leopold je već za života gajio mnoga prijateljstva sa svim ljudima i mnogi su ga već za životu, a pogotovo nakon smrti, počeli smatrati svecem i pomoćnikom obitelji u njezinim potreбama i nevoljama.

Leopold Bogdan Mandić je umro 30. srpnja 1942. Blaženim ga je proglašio bl. Pavao VI., a svetim ga je proglašio sv. Ivan Pavao II. Njegov spomen dan se slavi 12. svibnja.

Sv. Pio iz Pietrelcine

Sv. Pio iz Pietrelcine je rođen 25. svibnja 1887. u talijanskom gradiću Pietrelcini, a roditelji su mu dali ime po svetom Franji Asiškom – Francesco. Odrastao je u obitelji kojoj je od središnje važnosti bila molitva. To je ostavilo snažan utisak na mладog Pija i već su tada postojali znaci da će jednog dana biti svećenik kojeg će krasiti svet život u službi Kristu i dušama. Padre Pio je htio postati kapucin i ta mu se želja ispunila s 15 godina kad je ušao u kapucinski samostan i primio kapucinski habit. Zaređen je za svećenika 1910. i nedugo nakon svećeničkog redenja zadobio je stigme. Molio je da ga mimođeđa ta žrtva rekavši: „Da, želim patiti za Gospodina, želio bих i umrijeti od te patnje, ali sve u tajnosti.“

Služio je u samostanu San Giovanni Rotondo, a tamo je procijetalo njegovo poslanje duhovnoga oca koji brine o svojim duhovnim kćerima i sinovima. Danas su nam poznata pravila duhovnoga života koja je Padre Pio razvio: tjedna sveta ispovijed, svakodnevno pričešćivanje, duhovno čitanje, meditacija i ispitivanje savjesti, a iz dubine duhovnoga života proizlazi i njegov dobro poznati moto: „Moli. Nadaj se. Ne briši.“

Mnoge milosti je Padre Pio primio od Boga, ali to je bio čovjek koji je tražio niti slavu, niti časti. Ono što je on tražio jest pomoći dušama da se pomire s Bogom u sakramentu svete ispovijedi. U prvi mah se to ne čini nimalo spektakularnim i iznimnim, ali kad čovjek bolje razmisli, time se pokazao kao vjerni Božji sluga i instrument Božjeg milosrda. Kao što je Krist samog sebe dao za nas na križu kako bismo živjeli, tako se i Padre Pio potpuno dao tako što je dijelio ljudima sakrament svete ispovijedi. Kao i sv. Leopoldu i njemu je Bog udjelio dar čitanja srca, a osim toga on je tijekom godina stekao veliko duhovno i psihološko iskustvo koje mu je omogućilo da riješi i najza mršnije probleme svojih pokornika.

No nije se njegova svetost očitovala samo u neumornom posluživanju sakramenta pokore,

već je on bio i izvanredan molitelj, a osim toga naročito je zapamćen kao istaknuti služitelj svete misije. Iz njegovih povjerljivih očitovanja i pisama možemo zaključiti da je u svakoj svetoj misi iznutra osjećao osobito jedinstvo s Isusom na križu, i kao teško trpljenje i kao vatrnu silne ljubavi.

Padre Pio, unatoč nedaćama i preprekama na koje je naišao, neuromno nastavlja svoje poslanje sve do smrти 23. rujna 1968. godine. Blaženim, a potom i svetim ga je proglašio sv. Ivan Pavao II. Njegov spomeničan slavi se 23. rujna.

I za kraj donosimo svjedočanstvo bl. Pavao VI. o Padru Piju:

„Gledajte koliku je popularnost stekao, koliko je mnoštvo ljudi okupio oko sebe! Zašto? Zar zato što je bio velik misilac? Ili možda zato što je bio velik učenjak? Ili možda zbog toga što je imao velika sredstva na raspolaganju? Ne! Nego zato što je ponizno služio svete mise, što je ispovijedao od jutra do večeri i zato, što je – kažem to odgovorno – bio predstavnik otiska rana našega

Gospodina. Bio je čovjek molitve i patnje.

Luka Ilić

Proslava blagdana Srca Isusova u Maria Poliju

Ujutro nakon svete mise krenula je procesija s krasno iškićenom slikom Srca Isusova, uz pjesmu, veselu i radosnu pjesmu. Imali smo posvetu Srcu Isusovu u crkvi, no željeli smo da se svaka kuća, svaki put, svako polje i svako srce posvete Isusu.

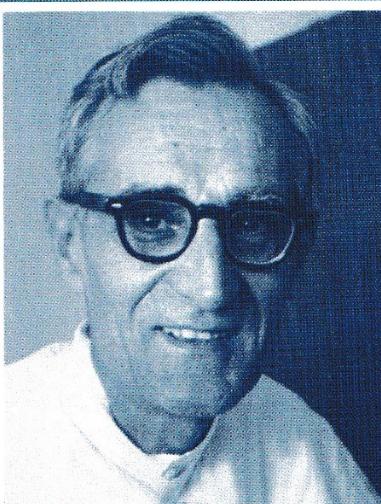
Strašna tropска oluja po noći kao da nas je htjela preplašiti. Putovi su bili upravo strašni, dijelovi polja već su poplavljeni. Svi su zusukali hlače, a ja i talar pa junački naprijed. Najprije u „Šisu bhovon“, sestarsku sirotište, da blagoslovimo i sestre koje se brinu za te Isusu najdraže i te male bijednike – da ih blagoslovimo i da i mi primimo njihov blagoslov. I onda od kolibe do kolibe, počevši s Ronoditom, Pavlom, Onukulom, Šudhirom... Na verandama koliba mali su oltari i na njima cvijeće i svjeće i mirisni sandalovi stapići, sve lijepo pripravljeno.

Blato, sklisko blato, a i sunce je pripalilo kao da stojiš kraj užarene peći. No čovjek na sve to zaboravi kad vidi onu sreću i radost u svakoj kući. Isus dolazi i blagoslivlje. Dolazi da ostane, koje li utjehe!

U Šubaševoj kući troje dječice leži bolesno. No kad su čuli pjevanje i molitvu pred kolibom, sví su izšli da dadu Isusu „nomoškar-pozdrav“. Tu je pet kuća. Sliku smo stavili u dvorište i svi smo pokleknnuli oko slike, a Isus među nama raširenimrukama zove, grli...

Naš najstariji župljanin Okhoy (108 godina), priredio je nekoliko hasura da bismo svi mogli sjesti i mala se odmoriti. Podne se već bliži, a sunce sve jače peče. Upravo kad smo došli pred njegovu kolibu, sa slannatog krova skliznula je jedna velika otrovница „bora“. A sinoć smo na putu pred našom kućom ubili jednu veliku naočarku. Hvala Bogu, nikome se nije ništa dogodilo!

Poran, prijašnji protestantski katehist, koji je

P. ANTE GABRIĆ

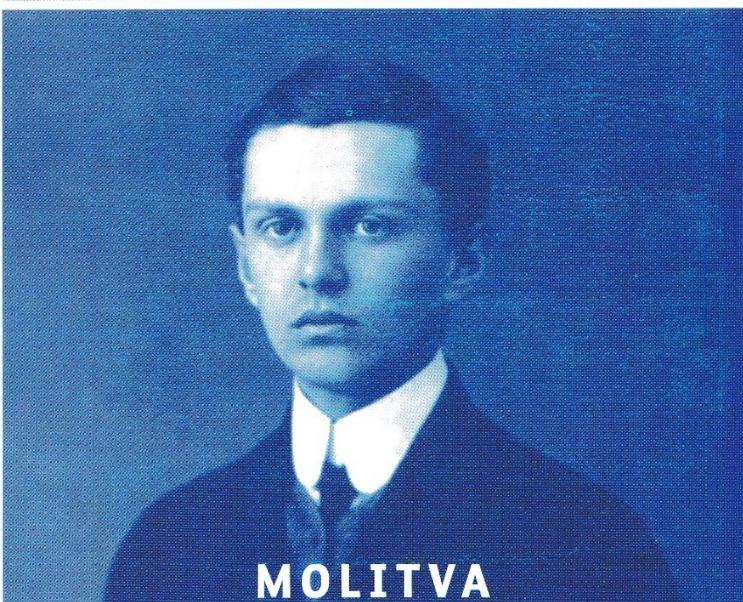
lani stupio u Katoličku crkvu, baš se vratio iz bolnice. Još je slab. Uredili su lijep oltar. Njegova mala Šanti (Mira) ide u četvrti razred u sestarskoj školi u Bošontiju i vrlo dobro uči. Sad je na praznicima.

Preko poplavljениh polja krenuli smo prema stražnjem dijelu sela. To su ove kolibe, podignute lani za naše najsiromašnije. Voda nam je i do koljena. Pijavica ima toliko kao da su se sve slegle baš na ovo malo polje. I to velike, duge pijavice. Djeca ih se ne boje. A ako se koja i objesi, oni je začas stresu.

Baš kad smo blagoslivljali zadnju kolibu, Nikole i Sabine, nadvili su se nad selom crni oblaci. Za nekoliko minuta počelo je pljuštiti kao iz kabla. No, hvala Bogu, sve su kolibe bile blagoslovljene. Predvečer se oper razvedriло па smo s blagoslovom i posvetom Srcu Isusovu u sestarskoj kapelici lijepo završili taj sretni dan. Misli su nam bile u bazilici Srca Isusova u Palmotićevoj gdje se slavila 75. godišnjica postojanja toga sjetišta.

(Poslano za *Glasnik Srca Isusova i Marijina, Maria Polli, lipanj 1977.*)

uredio Petar Klarić

MOLITVA bl. IVAN MERZ

Bože, oprosti mi što sam Te ostavio.
Daj mi opet snage da Te svagdje i u svemu
upoznam, da Te svagdje osjećam.

Bože, plamenom svoga milosrda
spali parazite grijeha u mojoj duši pa da dobar
i svet stupim u Te.

Bože, Tještitelju, dodji i moju prirodu prožmi
atomima vječnosti.

Majko moja dobra, Najeće, molim Te, napuni
moju dušu lijepim osjećajima i plemenitim
mišlima, uvijek mi označi pravi put,
pa makar mi i bilo teško slijediti ga.

Moja molitva sada ide Neoskvrnjenoj: neka me u
ovom gradu Beću prati na svakom koraku. Svaki
moj hod i korak neka bude usmjeren lijepom.

Majko vječna, Ti koja si utjelovljenje poezije,
svega lijepog i vječnog,
daj da i dalje mogu primati darove ljepote!

Bože pomozi, daj mi milost da postanem
bezuvjetni gospodar rijela. Bolje je umrijeti,
negoli biti mekušac, igra strasti.

O, Bože, da sam već kod Tebe! Najbolje bi bilo
da plamenom svoga milosrda sažgeš parazite
grijeha, koji su se usukali u mojoj duši,
pa da dobar i svet stupim u Te.

Bože, daj mi urnebesnu snagu da sve svoje strasti
skupim u šaku, da ih zahvatim desnicom rukom
i topovskom snagom hitnem o stijenu, da se kao
staklo razbiju i razlete na sve strane.

Bože, Bože, kada ču to moći, kada ču zemljom stupati pročišćen! Pomozi mi, Bože, jer je bolje ne-živjeti, nego tako živjeti.

Bože, molim Te za milost da sažgeš moju lijenost i sjetilnost! Podaj mojemu duhu nadmoć nad želucem koji me hoće pokoriti.
Posveti mi tijelo i dušu!

O moj Bože, daj mi snagu da Te žarko ljubim, da tako snažno u Te vjerujem, da se bez ikakva promišljanja i straha, nevin kao dijete, kojemu nikto nije pričao o strahu, prošećem kroz mesta, koja prijete smrću.

Bože moj, proslijetili me da ubrzo dođem do čvrste odluke. Svagdje neka se vrši volja Tvoja, jer smo ovdje samo putnici, a u našoj se pravoj domovini neće mnogo pitati da li sam bio profesor ili zidar.
Ali nešto biti valja!

Molim Te, Isuse, mogućnost da razmišljam o vječnim istinama i da se s Tobom, mojim Bogom, dnevno ujedinjujem.

Bože, uzmi me i ne dopusti da svoje oko kada na stranu bacim i da požalim svoj izbor.
Daj da kalež trpljenja primim i da zazovem na ovoy zemlji Tvoje ime, da Te nakon toga mogu licem u lice gledati!

Upon prema svetosti

Kako sam daleko od savršenosti! Blato, gadno blato, visi još na meni.
Trebat će još dugo posla dok ga operem.

Moramo svu pozornost posvetiti odgoju samih sebe i studiju katolicizma koji mi, nažalost, ne pozajmimo ni malo bolje od kakvog pučkoškolca.

Borba za savršenošću, askeza, mora biti naš svagdanji kruh. Ona nam otvara nutarne

vidike, stvara od nas nesobične ljude, podržava u nama borbu sa zlom i daje nam snage da ne podlegnemo.

Opazio sam da se neke tajne niti - misteriji! - vuku, koje djeluju na okolinu prema moralnoj snazi doričnoga, pa makar on i šutio.

Sve mora promicati težnju ljudske duše za savršenstvom.

Želeći postati nosiocima Božjega poretka, to se sva mudrost našega života sastoji u tome da se svojevoljno podvrgnemo onoj istoj zakonitosti, kojoj se nesvesno podvrgava nerazumno svijet, tj. moramo vršiti volju vrhovnog zakonodavca.

"Budi volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji" (Mt 6,10). U tome je princip svetosti.

Poniznost, ponizno pokoravanje Volji Božjoj temelji je svim ostalim krepostima; na njoj mora počivati zgrada našega unutarnjeg života.

Sveci su neki posrednici, koji čovjeka uvadaju u shvaćanje Kristove veličine.

Životi svetaca su vrletne visine poput Alpskog gorja, gdje je zrak čist i odakle se čovječanstvo promatra u sasvim drugoj perspektivi.

Tek u nebeskoj će slavi - u Srcu Isusovu - doći stablo našega nutarnjeg života, koje je na zemlji počelo klijati, do svoje potpune veličine i do svoga potpunog cvata.

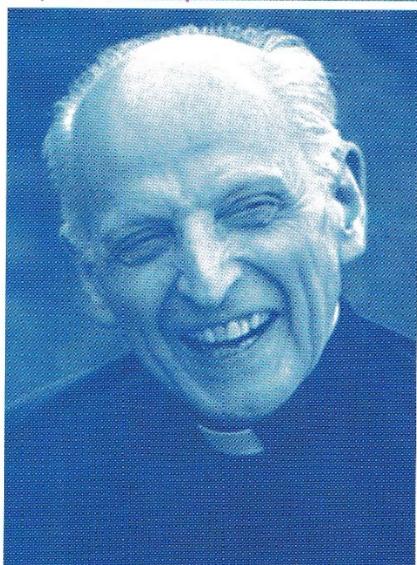
Tek u nebu će naša duša postati savršeni odraz presvetog, vječnog, trojedinačnoga, božanskog Sunca.

Iz: Ivan Merz, *Misli*, Zagreb, 2002.
uredio Petar Klarić

Karakteristike kandidata za isusovce

Svatko se u svom životu susreće sa trenutcima kad mora donositi odluke, nekad manje značajne nekad veće. One najvažnije odluke koje čovjek donosi obično zovemo životnim, jer nam na jedan poseban način oblikuju i određuju budućnost, ali znaju temeljito promijeniti i pogled na vlastitu prošlost, sve to iz jednog trenutka sadašnjosti. Te odluke nisu samo osobne, ne tiču se samo pojedinca, nego zahvaćaju i druge koji su nam bliski. Takve odluke se teško donose i traže vrijeme promišljanja, vaganja različitih mogućnosti, a prije svega osluškivanje vlastite nutrine. Jedna takva odluka je odabir za redovničko ili svećeničko zvanje. Sv. Ignacije Lojolski, utemeljitelj isusovaca i p. Pedro Arrupe, bivši isusovački general, razmišljali su o tome i donosili svoje viđenje karakteristika kandidata za isusovce. Te karakteristike mogu biti putokaz upravo u takvom jednom razmišljanju.

P. Arrupe u jednoj poruci napisanoj mladima o Euharistiji opisao je susret s tri mladića i kroz njih nastojao oslikati tri različita tipa mlađih osoba. Jedan je tip osobe koji ne razmišlja puno o budućnosti i prepusta se događajima, drugi je tip usmjerjen samo na buduću dobit, određenu sebičnost, a treći je tip mlađe osobe koja želi pomoći drugome, služiti plemenita srca. Upravo u tom zadnjem mladiću se očitaju karakteristike koje upućuju na osobu koja se želi posvetiti redovničkom i svećeničkom pozivu, pa tako i isusovačkom. Pomoći onima koji trpe, služiti čak pod cijenu osobne žrtve, a posebno onima na rubu, kojima rijetko tko prilazi je ono što isusovac treba živjeti. Da bi to ostvario i sam je p. Arrupe upozorio buduće isusovce riječima:

*Ne dolazi, ako se bojiš,
ne dolazi, ako ne ljubiš Crkvu kao majku,
ne dolazi, ako misliš
da svojim dolaskom Družbi činiš uslugu.*

*Dodi, ako ti je jedina želja služiti Kristu,
dodi, ako imaš čvrsta ramena
koja će podnosići teret,
dodi, ako imaš razborit,
otvoren i bistar dub,
dodi, ako imaš srce veće nego svijet,
dodi, ako se znaš nasmijati dobroj šali,
a ponekad i samome sebi.*

U ovim se riječima očituje ono što se već od sv. Ignacija uzima kao važna karakteristika isusovca, a to je želja za potpunim predanjem. To predanje uvijek nastoji dati više, uvijek teži ostvarenju boljeg i vrijednijeg. To predanje proizlazi iz spoznaje svrhe za koju smo stvoreni, kako piše sv. Ignacije. Ta svrha je proslava Boga i spas vlastite duše. Kandidat za isusovca je prema tome osoba otvorenog duha, spremna na žrtvu i prije svega pogleda uprta u samog Gospodina.

Sve navedeno se do sada čini dosta jasno definirano i vrlo zahitljivo, ali pitanje je koliko sama osoba može u sebi prepoznati sve te karakteristike ili odgovoriti na izazov koji postavlja p. Arrupe? Prvo i osnovno jest ono što je na početku primijetio p. Arrupe kod trećeg mladića, odnosno trećeg tipa osobe, a to je želja. Želja za požrtvovnim davanjem sebe radi Krista. To može biti u različitim oblicima i službama, a otvorenost za različite načine služenja je ono što sv. Ignacije naziva indiferentnošću. Ovdje se podrazumijeva ne neka ravnodušnost nego upravo spremnost na svaki način kojim se može služiti Bogu i bližnjemu. Iz takve želje i spremnosti kristalizira se poziv isusovca koji svoje prve korake počinje u novicijatu i nastavlja ih kroz duhovni rast i raspoznavanje božje volje u osobnom životu. Taj proces nema svoj definitivni kraj nego uvijek traje u izboru onoga boljeg i onoga što je na veću slavu božju u vlastitom životu.

Tomislav Vujeva

Informacije:
p. Sebastian Šušević
Kard. Alojzija Stepinca 27
31000 OSIJEK
sebastiansujevic@yahoo.com

Naši đakoni

U Rimu 29. ožujka 2016. u crkvi Imena Isusova (Al Gesù) među jedanaest novozaređenih đakona za Družbu Isusovu bila su i dva isusovca iz naše Provincije.

Tomislav Magić

Rođen sam od oca Ivana i majke Nevenke te brojne obitelji, dva brata: Josip, Nikola i tri sestre: Marija, Valentina i Ivanka te beake Milke. Iz mjesta i istoimene župe Jalžabet. Osnovnu školu završio sam u Jalžabetu te srednju školu ekonomsku u Varaždinu. Prije ulaska u Družbu Isusovu radio sam 12 godina u „Koki“, sada zvani „Čekin“. U novicijat Družbe u Splitu Isusove ušao sam godine 2006. gdje ostajem do 2008., nakon novicijata odlazim u Zagreb na studij Filozofije gdje završavam istoimeni studij 2011. po završetku studija odlazim iz Rima na „magisterij“ u JRS (udruga koja radi sa izbjeglicama). U JRS-u ostajem sve do 2013. Iste godine na jesen započinjem studij teologije na Papinskom sveučilištu Gregoriana gdje se

i trenutačno nalazim na trećoj godini studija. Preko moje brojne obitelji Bog me je počeo učiti mojim prvi koracima kršćanskog života. Kao dijeti i mlađi pohađao sam redovitu nedjeljnu misu u kojoj sam bio uvijek posebno inspiriran Evandjeljem. Također kao mlađi pohađao sam svibanjske i listopadskе pobožnosti svete krunice te bih hodočastio u nacionalno sveštîšte Mariju Bistrigu. Ljubav prema nasljedovanju Krista počela je već od ranijeg djetinjstva preko strica Vladimira Magića koji je dijecezanski svećenik. Njegov posjet mojoj obitelji uvijek bi me posebno inspirirao prema nasljedovanju Krista.

Kao kod svih mlađih ljudi tako se i kod mene život razvijao normalno. Sve što volje mlađi volio sam i ja: igrati nogomet, zabave, šale, izazove... Ipak, moje srce je težilo za nečim višim. Odgovoriti na jedan ovakav veliki izazov kao što je nasljedovanje Krista nije bilo lako. Već oko 12. godine budi se želja za nasljedovanjem Krista, ipak je po malo prevladavala nezrelost i bojažljivost za takav pothvat. Nakon završene osnovne škole nisam se osjećao spreman i odlučan poći na taj tako željeni put. Godine su odmicali, no želja za nasljedovanjem Krista nimalo se nije smanjivala u mom srcu, dapače, još je više u njemu buktala.

Došlo je vrijeme za odsluženje vojnoga roka 1997. god. Nakon toga vraćam se kući i nastavljam raditi. Ukratko nakon toga u mom srcu ponovno se još budi želja za na-

sljedovanjem Krista. No, dolazi pitanje: gdje i kamo poći? U tom svom promišljanju ipak nije bilo odlučnosti i kao da sam tražio od Boga neki znak. Godine su prolazile, moji vršnjaci već su se redili za svećenike, drugi su se ozelenili itd., a ja još uvijek tražim put, nastavljam raditi, ali srce ne da mira i traži odgovor.

Događaj koji je zaokrenuo moj dotadašnji život dolazi jednim padom – epileptičkim napadajem. Od toga trenutka započinjem moliti intenzivnije krunicu. Sjećam se kao da je danas, bio sam potaknut u duhu i krenuo sam svake večeri na brda iznad moga mjeseta. Kad bih se uspinjao na brdo molio bih krunicu, a kad bih silazio osluškivao bih svoje srce i osjećao kako Bog nešto priprema, no u tom trenutku nisam znao što, samo

sam osjećao da se nešto dogada. Vrijeme ide korak po korak naprijed i dalje radim, ali večernja molitva koju sam bio započeo od tog događaja ne puštam iz „ruk“ bila kiša, bio snijeg osjećao sam da moram ići na brdo moliti. Gotovo je prošlo godinu dana, „godina čišćenja srca“ kad na jednom brdašcu potaknut milošću Božjom, u srcu se rodi odlučujući stav: „Gospodine, ako mi dadeš znak ili me na bilo koji način zovneš od ovoga trenutka, više neću razmišljati ništa drugo osim slijediti Tvoju riječ.“

Približavala se prva nedjelja u kolovozu kada obično moja župa hodočasti u svetištu Majke Božje Bistrice. Pješaci bi obično krenuli petkom navečer i došli bi subotom ujutro, dakle hodočasti se cijelu noć, otprilike 55 km. Obično tog istoga dana kad se dolazi u svetište obavljaju se pobožnost Majci Božjoj i isповijeda se. Tako isto činio sam i ja. Ušao sam u ispovjedaonicu izrekao svoje grijehu i svoju trenutnu životnu situaciju, kako se nalazim na raskršću života i ne znam kamo krenuti, tražim životni put, ali ne znam kamo poći. U jednom trenutku nastade muk, tada tihim glasom poput šapta Bog progovara preko tada još meni neznanog isповjednika p. Božidara Ipše riječim: „**Dodi, ne boj se.**“ Tad zastane te nastavi normalnim glasom – „Mi se nalazimo u Palmotićevu.“ To je zapalilo moje srce u potpunosti i od toga trenutka slijedim Njegovu riječ. One su se usjekle u moje srce i dan danas u njem odzvanjaju. U svim mojim teškim trenucima, padovima, kušnjama, mojim ograničenjima kao čovjek one me ponovno podižu na mom životnom putu i zovu da nastavljam korak po korak naprijed.

Đakonsko ređenje ostavilo je na mene duboki trag suosjećanja za jednu Crkvu, živuću, univerzalnu, vođenu Duhom Svetim. Prisutnost ljudi sa svih krajeva svijeta, doduše različitih u kulturi, ali i osjećaj da smo dionici jednoga te istoga Duha, Duha Božjega. Primanjem službe đakonata u svom srcu osjetio sam kako stojim pred Nekim kojega nisam dostojan. Ipak, On me zove u ovu službu, premda grešnik, da služim Bogu, Crkvi, Družbi i ljudima bez obzira na vjersku pripadnost, da nosim Radosnu Vijest. Riječ koja je razbila moje kamenno srce, da govorim o pravoj i jedinoj Ljubavi te o Milosrdnom Bogu, koji iz dana u dan zove nas grešnike na pomirenje s Njime i sa svojim bližnjima.

Tomislav Rukavina

Mržnja je odluka. Ljutnja je emocija. U ovome se vidi sva strahota mržnje. Odlučiti se protiv nekoga. U ljutnji smo gurani emocijama na burne reakcije, u mržnji smo mi ti koji guramo da mržnja živi dalje. Može li se isto reći i za ljubav. Može li se isto reći i za iskustvo Boga. Ljubav je odluka, a zaljublje-

nost je emocija. Tisuću puta smo čuli da je Bog ljubav. Ako to prenesemo na prije rečeno, znači li to da se Bog apsolutno odlučio za ono što u sebi jest. Ne odlučio u jednom trenutku, nego uvek. Mi smo stvorenici na tu sliku i priliku. Znači naša odluka treba biti isto slika i prilika slike i prilike onoga na što smo stvorenici. Gorivo za ljubav, to je zapravo ono što mi jesmo, a to dolazi od Boga. Gorivo za mržnju može biti ljutnja. Gorivo za mržnju je zapravo ono što mi nismo. Između toga što jesmo i što nismo, tom stanju, ni potpunog da, ni potpunog ne, nalazi se čovjek od prvog grejha. Radi toga što smo u jednom trenutku povjerivali da je istina ono što mi nismo i da je put do onoga što jesmo ono što nismo, postali smo nesposobni ostvariti ono što jesmo. Postali smo nesposobni zato što smo prekinuli mnoge veze sa našim Tvorcem. Svaka naša mogućnost ostvarenja onoga što jesmo dolazi od Boga, i prije i poslije grejha, ali s razlikom, poslije grejha mi više ne možemo ostvariti cjeloviti odnos s Bogom ni s drugim da bismo došli do punine onog što jesmo. Zato je Bog odlučio da će doći k nama kad mi ne možemo k njemu. Bog jako voli srce zato što srce ne laže. Ono uvek kao malo dijete kaže što jest. A što kaže? Kaže samo dvije stvari, ili mi je dobro ili nije. Može se to reći na više načina, sviđa mi se, ne sviđa mi se itd. Zato Bog čovjeku najprije tamo govorи. Tamo se prisutnost dobra ili zla ne može zanijekati. Razum to može pokušati opovrgavati. Mogu pokušati opovrgavati situacije, odgoj, kulturu itd., zamagljivati, ali ono uvek kaže da ili ne. To stanje se ne može ukloniti, ono će naći prije ili poslije način kako će se pokazati na van, kako će se utjeloviti. Bilo da je zlo bilo da je dobro. Pokušati to sakriti, zanijekati, ubiti, to je izgubljena bitka koju čovjek vodi sam protiv sebe. Na kraju, Bogu hvala, biva poražen na vlastito dobro. Ne znam je li uvek tako, ali ako Bog pobijeđuje čovjeka nije sigurno na njegovu šteru. Čovjek odrastanjem ima zadaču, ponovno naći tko je on zapravo. Tražeći to otkriva svoje zvanje, jer naše zvanje je ono što jesmo. Pošto je nama sakriveno ono što jesmo, radi tereta koje nosi svatko, a to je ono što nismo, što nam je u baštici radi istočnog grejha kao i osobni grijesi stoji kao

prepreka. To je svakako i nedostatak ali i mogućnost. Prolazeći kroz tu maglu i zapreku otkrivam se sve viši i viši sam sebi. Isto tako sve više i više raste iskustvo Boga. Napredujući u tom iskustvu sebe samoga i Boga, postaje sve jasnije što je moj životni poziv. Gdje je to mjesto i stanje koje me vodi od onog što nisam prema onome što jesam. Kao dijete bio sam s ocem u Zadru i prolazili smo pokraj crkve Sv. Donata. Znam dobro da sam tada htio ući u crkvu. Tada nije bilo moguće radi razno raznih razloga. Nisam bio kršten. Zato smatram da nam je naše zvanje u kojem bi trebali doći do onog što jesmo dano u trenutku začeća. Kad ćemo ga otkriti to je nešto drugo. Kažemo da je došlo kad ga postanemo svjesni. Sjećam se kad sam naučio moliti krunicu, to je bilo desetak godina poslije susreta sa svetim Donatom, tad sam već bio kršten. Jedna časna sestra me naučila. Tamo sam drugi put dotaknuo Boga i sebe ne znajući da sam nas dotaknuo. Išao sam s bakama svaku večer u crkvu prije mise moliti krunicu. Mnogi su bili iznenadieni s time jer ja nisam bio netko tko dobro uči, lijepe je počešljani i fino se po odredbama ponasa. Neki su se i rugali. Zanimljivo je da me to ruganje nije uopće doticalo. Kao da pričaju o nekom drugome. Zašto me nije diralo? Zato što je ruganje i čudenje dolazio od onog što ja nisam, a ja sam u tome trenutku bio na drugom mjestu, bliže onome što jesam. Tako da je napad dolazio na krvu adresu. Ni to nisam razumio tada. Samo sam znao da me ne smeta. Tako su godine prolazile, a ja sam išao malo k onome što jesam pa malo k onome što nisam, ali s jednom razlikom. Kad se jednom doraknem onog što jesam i u tome iskusim Boga, to postaje neizbrisivo. Tako sam 7-8 godina poslije krunice s bakama, radeći na brusilici, ponovno dotaknuo sebe i Boga. U radiionici sam nekoliko godina govorio da ēti bili pop, ni sam ne znajući da te riječi ne dolaze iz moje zezancije u radionici, nego iz iskustva sebe i Boga. Ostali kolege poznavajući mene i moje stanje i navike govorili su: „Ličane, ne mlati bez veze, ako ti postaneš pop ja ēti bili papa.“ Ja sam sad dakon u Družbi Isusovoj, tako da imam šansu postati svećenik. Ukoliko je istina što su govorili da će postati pape ako ja postanem svećenik, onda vjerojatno dosta dobro poznam jednog budućeg papu, radio sam

s njim 10 godina. Susrećući se sve češće sa samim sobom i s Bogom došao sam do stanja u kojem sam imao potrebu za molitvom. Išao bili na svetu misu, kao i na meni jedno omiljeno mjesto u šumi i tu sjediti i meditirati. Naravno da nisam imao pojma da se to zove tako i da ja to radim. I nisam ni znao da sam na dobar način našao dobra mjesta za molitvu. Samo sam znao da je meni tamo dobro. Ti susreti su postali pomalo i teški jer mi je postalo jasno da, želja da uđem u crkvu svetog Donata u Zadru, zapravo znači da imam duhovno zvanje. Da je moj put za dolazak do Ljubavi, Boga i do mene samoga na čiju sam sliku stvoren i za što se trebam odlučiti, jest postati pop - tako sam ja to tad zvao. Ne razumijevajući nešto što mi zovemo providnost, ja sam, sagledavši svoje stanje i mogućnosti, zaključio da nema nikakve šanse da postanem pop pa sam rekao: Ok! To moje iskustvo je dobro, ali ja mu ne mogu odgovoriti. Nastaviti ēu s tim u šumi i u crkvi pa ćemo vidjeti. Odlučio sam da je s razmišljajem o popu završeno. Poslije toga jedan je moj prijatelj otišao u Družbu Isusovu. Jednom sam ga posjetio, i pojma nemam zašto sam ponovo počeo pričati o tome kako bili ja bio pop. On mi je dao dvije knjige i film. Film nisam pogledao, a u jednoj sam knjizi pročitao samo prvu stranicu i odustao. U drugoj knjizi je bio životopis svetog Ignacija Loyolskog. Kad sam ju pročitao činilo mi se: Vidi ovoga tipa, pa to je nešto slično meni. U tome trenutku samo donio odluku doći k sebi i Bogu. To je odluka za ljubav. Kako ēu je proživjeti ne znam. Ostanem li u doticaju sa samim sobom i s Bogom bit će nešto. Nisam imao pojma što znači redovništvo, zavjeti itd. Sjećam se što sam rekao kad sam bio na razgovorima za ulazak: ja nemam pojma jesam li ja za ovo ili ne, ako nisam odoh kući, ako jesam ostat ēu. Ali to se nije odnosilo na to imam li zvanje ili ne, samo to tada nisam razumio. Eto, skoro ništa nisam razumio još manje znao i od tada je prošlo deset godina, i ja sam u utorak poslije Uskrsa zaređen za dakona s još desetoricom subraće.

U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego – on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijehu naše. (1v 4,10)

uredio Tomislav Vujeva

Naši slavljenici

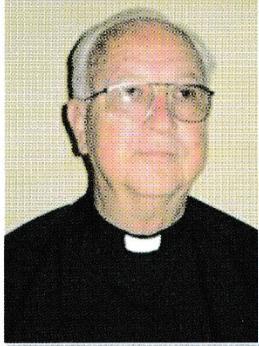
70

godina redovništva

60

godina redovništva

P. Petar Galaunder

Roden je 2. travnja 1929. u Tomašancima. U Družbu Isusovu stupio je 1946. godine. Za svećenika je zaređen 19. srpnja 1957. u Zagrebu. Tijekom svoga redovničkoga i svećeničkoga djelovanja preuzeo je brojne odgovorne dužnosti, kako u Družbi Isusovoj tako i u Crkvi u Hrvatskoj.

Bio je rektor Dječackoga sjemeništa na Šalati, provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove te regionalni asistent Slavenske asistencije u generalnoj kuriji Družbe Isusove u Rimu.

Nakon devetogodišnjeg boravka u Rimu, na zagrebačkoj Šalati 1990. godine preuzima službu ravnatelja Nadbiskupske klasične gimnazije. Nakon što su 1998. godine upravu nad Nadbiskupskom klasičnom gimnazijom preuzeли dijecezanski svećenici, p. Galaunder odlazi u Osijek gdje osniva Isusovačku klasičnu gimnaziju.

Umiravljen je 2003. godine, kada odlazi u Beograd gdje preuzima službu superiora. Aktivan u praćenju svih crkvenih događanja na tom prostoru, prati i osnivanje "Loyola Gimnasiuma" te internata u Prizrenu. Danas živi i djeluje u rezidenciji u Zagrebu kao isповjednik.

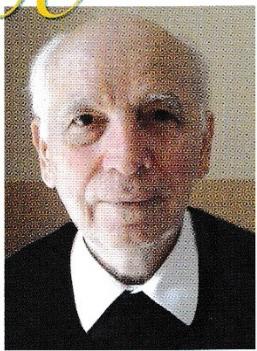
P. Luka Lučić

Roden je 1939. godine u Baricama kod Živinicu. U sjemenište u Zagreb otišao je 1954. godine, a Družbi Isusovoj pristupio 15. 7. 1956. Nakon odsluženja vojnog roka, 1961. završava gimnaziju a nakon toga upisuje filozofiju na Jordancovu u Zagrebu. Po završetku nastavlja studij teologije. Odlazi u Rim 1967. na Gregorijanu gdje je ostao dvije godine. Zaređen je za svećenika 1968. godine. Sljedeće godine imenovan duhovnikom na Bogosloviji u Sarajevu gdje ostaje do 1972. U Zambiju odlazi 1973. godine gdje, s malim prekidima i odsutnostima iz zdravstvenih razloga, boravi i radi sve do 1993. godine kada odlazi u Malavi gdje ostaje sve do 2006. godine. Po povratku u Zagreb portkraj 2006. preuzeo je jedan dio predavanja na Filozofskom i Teološkom fakultetu Družbe Isusove. Neko vrijeme djeluje u Splitu, u rezidenciji na Manušu. Danas živi i djeluje u zajednici u Sarajevu.

Naši slavljenici

60

godina redovništva

P. Marko Matić

Rođen 1938. godine. U Družbu Isusovu stupa 14. 8. 1956. godine. Za svećenika je zareden 1968. godine. Doktorat iz teologije obranio je u Innsbrucku. Bio je provincial Hrvatske pokrajine Družbe Isusove 1981. - 1987., rektor Kolegija Družbe Isusove u Zagrebu 1980/81. i 1988.-1994., nadstojnik Filozofsko-teološkog instituta (1995). Predavao na Visokoj teološkoj školi u Sarajevu, na Katehetskom institutu u Zagrebu te na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove na Jordanovcu. U mirovini je od 2004. godine.

50

godina redovništva

Br. Ivan Pakrac

Rođen je 1946. godine u Mihovljancu. U Družbu Isusovu ulazi 12. 3. 1966. godine zajedno s Izidorom Bistrovićem, koji je kasnije ubijen na odsluženju vojnog roka. Redovnički život ga je vodio preko Osijeka, Splita, Opatije, Beograda do sakristije u Bazilici Srca Isusova, gdje je proveo više od dvadeset godina. Od 2015. godine živi i djeluje u zajednici u Osijeku.

50

godina svećeništva

P. Josip Rožmarić

Rođen je 1938. u Bednji. Nakon sjemeništa na Šalati, 1957. ulazi u Družbu Isusovu. Za svećenika je zareden 26. 6. 1966. godine. Veliki dio redovničkog života proveo je u službi kapelana ili župnika. Djelovao je u Veprinцу, Opatiji, u Palmotićevoj, Splitu te kao misionar za hrvatske radnike u Freudenstadt u Njemačkoj. Bio je i urednik za izdanja Filozofsko-teološkog instituta te ekonom na Šalati. Do 2014. župnik je na Sljemenu, a danas živi i djeluje u rezidenciji u Zagrebu kao isповjednik.

Marko Petričević

Naš pokojnik

P. Alfred Schneider

Na Fratrovcu u Zagrebu 16. ožujka 2016., nakon duge i teške bolesti, u 85. godini života, 66. godini redovništva i 55. godini svećeništva, blago je u Gospodinu preminuo p. Alfred Schneider. Sprovod dragog pokojnika održan je 18. ožujka 2016. na zagrebačkom groblju Mirogoj.

P. Schneider rođen je 24. listopada 1931. godine u Zagrebu. Srednju školu završio u drugoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu 1950. U novicijat Družbe Isusove stupio je 7. rujna 1950. na Fratrovcu u Zagrebu. Nakon studija filozofije i teologije na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove na Jordanovcu, zareden je za svećenika 30. srpnja 1961. u bazilici Srca Isusova. Nakon redenja ostao je u Palmotičevu, gdje je bio kateheta srednjoškolaca i ujedno tijekom nekoliko mjeseci upravljao župom Bukevje. Budući da od komunističkih vlasti nije dobio dozvolu da ode u inozemstvo na daljnje studije, poslan je u Opatiju gdje je završio treću probaciju zajedno s ocima Knafeljcom, Kosom i Zupančićem, a potom u Dječačko sjemenište na zagrebačku Šalatu. Tu je kroz punih deset godina, od 1964. do 1974. g., radio kao odgojitelj sjemeništaraca, odnosno generalni prefekt. U jesen 1974. polazi na daljnji studij u Frankfurt, gdje je na tamošnjoj Filozofsko-teološkoj školi Družbe Isusove upisao doktorat. Studij je uspješno završio u lipnju 1979. i doktorirao s temom: "Riječ Božja i Crkva u teološkom promišljanju Heinricha Schliera". Te se godine враća u Zagreb gdje na Teološkom studiju Filozofsko-teološkog instituta DI i na odjelu za

Religijsku kulturu pri Filozofskom Fakultetu DI predaje razne predmete fundamentalne teologije i dogmatike. Tijekom prve tri godine profesorskog rada na Jordanovcu bio je ujedno i duhovnik bogoslova. Sve do svoga umirovljenja radio je kao profesor pa i nakon toga ostao je na raspolaganju i institucijama i studentima na Jordanovcu. Napisao je više stručnih priručnika i knjiga te nekoliko knjižica duhovno-meditativnog karaktera. Rado je davao duhovne vježbe i bio voditelj duhovnih obnova, ne samo za svećeničke kandidate nego i za brojne različite zajednice časnih sestara. Od godine 1981. redovito je služio misu u kapelici sestara sv. Križa pri bolnici "Rebro". Rado je odlazio i bio na raspolaganju za dijeljenje sakramenata. Početkom siječnja 2015. godine, zbog uznapredovale bolesti i slabosti, premješten je u kuću za stare i bolesne na Fratrovac.

uredio Petar Klarić

Kršćani se ne razlikuju od ostalih ljudi ni područjem gdje stanuju, ni jezikom, ni načinom života. Ne žive u svom vlastitim gradovima, ne služe se nekim neobičnim jezikom, ne provode neki osobiti život. Nisu pronašli taj način života nekim do-mišljanjem i nastojanjem radoznalih ljudi. Nisu zaštićeni ni ljudskim zakonom kao neki drugi.

Nastavajući grčke i barbarske gradove, gdje je koga sudbina postavila, pribavljajući svadje domaće običaje u odijevanju, hrani i uopće način života, oni žive i time predlažu izvanredan i po jednodušnom mišljenju svih nevjerojatan način života. Žive u vlastitoj domovini, ali kao došljaci.

Kao građani s ostalima imaju sve zajedničko, a sve trpe kao tudinci. Svaka im je tuda pokrajina domovina, a svaka domovina tudina. Žene se kao i ostali i rađaju djecu, ali ne odbacuju još nerode-ne djece. Imaju zajednički stol, ali ne i postelju. U tijelu su, ali ne žive po tijelu. Provode život na zemlji, ali na nebu imaju domovinu. Pokoravaju se izglasanim zakonima, a načinom svoga života nadvisuju zakone. Ljube sve, a svi ih progone. Preziru ih i osuđuju.

Ubijaju ih, a oni oživljavaju. Siromasi su, a obogaćuju mnoge. U svemu oskudijevaju, a svime obiluju. Sramote ih, a oni i u sramoti doživljavaju slavu. Izruguju im dobar glas, a svjedoče o njihovoj pravednosti. Vrijedaju ih, a oni blagoslivljuju.

Radost -

Osobe koje su žalosne, a nazivaju se kršćanima – s njima nešto nije u redu!

U životnim pitanjima kršćanin zna živjeti i nadati se u Gospodina, a privrženost materijalnim dobrima donosi žalost, istaknuo je Sveti Otar u propovijedi u kapeli Doma Sveta Marta.

Pojasnio je kako zahvaljujući Kristovu uskrnuću, kršćanin živi u radosti i čudenju. Podsjetio je na to kako je Bog ljude preporodio u Kristu i dao im nadu. Ukažao je kako možemo kročiti prema nadi koju su prvi kršćani oslikavali kao si-dro na nebu.

- Mi držimo konop i idemo tamo, prema nadi koja nam daje radost, a kršćanin je muškarac ili žena s radošću u srcu – kazao je.

Papa je naglasio kako ne postoji kršćanin bez radosti, a žalosni kršćani nisu kršćani iako se možda tako nazivaju.

- Radost je osobna iskaznica kršćanina, radost Evandela, radost jer nas je Krist odabrao, spasio, preporodio, radost koja se rađa iz nade da nas Isus čeka, koja se u životnim patnjama očituje kao mir jer smo sigurni da je Isus s nama – ustvrdio

je Papa i dodao da kršćanin pouzdanjem u Boga umnožava tu radost.

Osvrnuo se na ulomak iz misnoga evanđelja koji govori o Isusovu susretu s bogatim mladićem. Rekao je kako bogati mladić nije mogao otvoriti srce radosti te je odabroa žalost jer je posjedovao mnoga dobra.

- Isus nam je rekao da se ne može služiti dvojici gospodara: ili služiš Bogu ili bogatstvu – kazao je Papa i istaknuo kako po sebi dobara nisu zlo, ali je služenje bogatstvu zlo.

Podsjetio je da u našim župama, zajednicama, našim ustanovama vidimo osobe koje se nazivaju kršćanima, koje žele biti kršćani, ali su žalosni: onda s njima nešto nije u redu.

- Takođe moramo pomoci da nadu Isusa, da odbace žalost kako bi se mogli radovati zbog Evandela, imati evanđeosku radost – primijetio je papa Franjo.

Papa je istaknuo kako se čuđenje pojavljuje pred objavom, pred Božjom ljubavlju, pred djelovanjem Duha Svetoga.

- Kršćanska je radost čuđenja, po Božjoj snazi i

svijetu

(iz Poslanice Diognetu, oko 190. po Kristu)

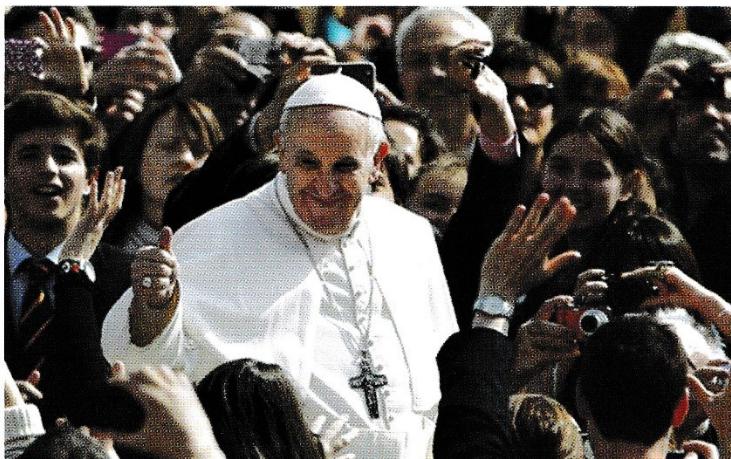
Ponižavaju ih, a oni iskazuju čast. Kad dobro čine, kažnjavaju ih kao zločince. Dok podnose kaznu, raduju se kao da oživljavaju. Židovi ratuju protiv njih kao protiv tudinaca, a pogani ih progone. Mrzitelji ne mogu iznijeti razloga zbog kojeg su im neprijatelji.

Da kažem jednostavno: što je duša u tijelu to su kršćani u svijetu. Duša se nalazi u svim dijelovima tijela, a kršćani u svim gradovima svijeta. Istina, duša prebiva u tijelu, ali nije od tijela. I kršćani se šire u svijetu, ali nisu od svijeta. Nevidljiva duša stanaće zatvorena u vidljivom tijelu. I kršćane vidiš u svijetu, ali je njihova pobožnost nevidljiva. Tijelo mrzi i pogoni dušu, jer mu duša zabranjuje uživanje naslada, ali mu ona nije nanjela nikakve

nepravde. Svijet mrzi kršćane, jer se kršćani bore protiv zlih požuda, a ipak mu ne nanose nikakve nepravde.

Duša ljubi tijelo i njegove udove, a tijelo mrzi dušu. Kršćani ljube svoje mrzitelje. Duša je затvorena u tijelu, ali ona drži na okupu cijelo tijelo. I kršćani se nalaze u svijetu kao u tamnici, ali oni drže na okupu svijet. Besmrtna duša stanaće u smrtnom šatoru. Kršćani žive na ovom svijetu kao tudinci u raspadljivim tjelesima i iščekuju nebesku neraspadljivost. Duša koja se djelomično odrijeđela i pića postaje bolja. I kršćana je svakim danom sve više, iako su izvrgnuti mukama. Bog ih je postavio na takav položaj s kojega im nije dopušteno pobjeći.

oznaka kršćana

snazi Duha Svetoga spašeni smo od privrženosti stvarima, od mnogih svjetovnosti koje nisu odvajaju od Isusa te molimo Boga da nam udjeli čuđenje pred Njim – zaključio je Papa.

Sveti je Otac molio Gospodina da nam podari životnu radost kako bismo lakše i podnosili teškoće i da nas očuva od traženja radosti u stvarima koje nas ražalošćuju.

